

paa sin Gaard med en uanfægtet Følelse af at udgøre Nationens Marv, at være dens Kærnekraft og Fremtidshaab. Det var en Forestilling, der i Aarhundredets Løb var bleven et nationalt Dogme, som tilsidst den grundvigske Folkehøjskole havde helliggjort. Fra Skagen til Gjedser forenedes By og Land i en ærefrygtsfuld Dyrkelse af Smørret og Flæsket i Dannevang.

Imidlertid groede Landets Aaer og Fjordløb bestandig mere til. Disse Handelens gamle Kongeveje, hvor der endnu i det forrige Aarhundrede havde været en saa livlig Skibsfart, at enkelte Borgermænd kunde mønstre Selvejer-Flaader paa indtil tyve Oceansejlere, tjente nu hovedsagelig til lidt fattigt Fiskeri. De uhyre Arbejdsværdier, som de hvileløse Vinde førte henover Landet, indfangedes stadig kun af Melmøller. Og langsmed Kysterne steg og sank de lange Bølgerækker og udtømte brølende deres Kraft i det tomme Rum. Mens andre Nationer rundt om paa Jorden ofrede Strømme af Blod og Guld for at erhverve et Stykke Strandbred eller blot en Kulstation, henlaa den fyrretyve Mil lange Strækning fra Skagen til Esbjerg — Bredden af en Verdenskanal — som en flygende Sandørken uden en Havn endsige en virkelig By.

Paa adskillige Steder omkring i Landet havde man ovenikøbet ved Kunst understøttet Tidens Ødelæggelsesværk, inddæmmet Vige og tørlagt Sunde og Indsøer, alt for at skaffe endnu mere Kvægfoder. Der, hvor i Fortiden fulldastede Sejlere stod ind fra Havet med et Pust fra fjerne Lande, bredte sig nu grønne Enge med yvertungt Malkekvæg og fremkaldte et bedragerisk Indtryk af Velstand. Selv hvor man undtagelsesvis — som inde paa de jyske Heder — havde gjort et Tilløb til et virkeligt Rydnings-